

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Събрание „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ПРЕДПЛАТА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до
касиера на св. Митрополия — Варна

Протоиерей П. Икономовъ.

Необходимость отъ искрено сътрудничество между възпитателнитѣ фактори.

И тази година родната православна църква благослови новата 1941—1942 учебна година. Десятки хиляди български младежи отъ разни възрасти, всѣки денъ се събиратъ вече при по-висшъ интересъ въ народнитѣ училища, за да поднесатъ на великитѣ национални строители — професоритѣ, свещеницитѣ, учителитѣ, възпитателитѣ и всички народни труженици — своитѣ млади души, скъпи сърдца и такива умове, за да бждатъ училищеници отъ тѣхъ.

Да се служи Богу и на отечеството, ето два идеала, къмъ които трѣбва да се насочатъ усилията на всички ни презъ новата учебна година.

Осуществяването на тия идеали изисква отъ всички възпитателни фактори, въ училището и вънъ отъ него, искрено и пълно сътрудничество.

Къмъ тази божествена и възпитателна мисия на учителството и българскитѣ народни свещеници сж призовани да дадатъ своето скъпо сътрудничество. Свещеницитѣ и учителитѣ по религия въ основнитѣ и срѣдни училища да се постараятъ да убедятъ колегитѣ си, че религията като учебенъ предметъ заслужава по-голъмо внимание отъ всички други предмети, защото само тя дава на ученика истинското съзнание за неговитѣ нравствени и духовни ценности.

Да кажатъ още на колегитѣ си, че ако изхвърлимъ или изтръгнемъ отъ човѣшката душа вѣрата въ свѣрхестественото, то не значи, че ще я освободимъ или разширимъ, както това разтрѣбватъ безбожницитѣ и безотечественицитѣ комунисти, а означава, да я изкълчимъ, да я обезобразимъ, да я обеднимъ и да я съблѣчемъ отъ всичко, каквото има тя за най-скъпо, най-красиво и най-възвишено.

Да имъ кажатъ още ясно и искрено, че въ сърдцата на младитѣ, въ които на времето не се посѣе вѣрата въ Бога, любовта къмъ родната православна църква, обичта къмъ отечеството, царя и народа, изнедрата на който сме израстнали, тамъ се внедрява и пуска дълбоки корени егоизма и сектантството, които водятъ къмъ предателство и озвѣряване, нравствено падение и духовна покруска на народното съзнание.

Ролята на свещеника и учителя по религия въ роднитѣ училища е да християнизиратъ не само ученицитѣ, но и своитѣ колеги — учителитѣ.

Тѣхнитѣ познания, интелектуална подготовка и любовъ къмъ родината трѣбва да бждатъ всецѣло въ услуга на християнската апологетика.

За този, който обича искрено и пламенно Бога и нацията си, който жадува за правдата и истината — нѣма нищо невъзможно.

За постигане на всичко това, учителитѣ не трѣбва да се задоволява само съ предадения урокъ, а да се стреми да втѣлпи на младото поколение по-голъма любовъ къмъ упорития трудъ; да имъ даде примѣръ за по-безукоризненъ и чистъ животъ; да имъ внуши по-голъма жажда за възтържествуването на правдата и справедливостта въ живота; да се стреми да ги доведе при нозетѣ на Христа, въ лоното на родната православна църква, въ тихитѣ покои на която да се оформятъ като истински велики синове на своята татковина, така, както ни учи историята и миналото на нашия народъ и както иска да ги види и притежава утрешна велика България.

А останалитѣ учители отъ колегията, нека бждатъ проникнати отъ съзнанието, че предметитѣ, които изключватъ Бога и религията отъ тѣхния обсегъ, нѣма какво да търсятъ въ учебното дѣло на страна като нашата, която познава миналото си и превратноститѣ въ историята.

Когато известни учители чужденци или учители българи — отчуждили се отъ душата на народа си позволяватъ отъ училищната катедра да критикуватъ духовнитѣ и богооткровени истини, само единъ часъ по-рано преподадени и обяснени отъ учителя по религия, тѣ наистина вършатъ престѣпление надъ своя народъ, като забравятъ, че душата на детето е единна и недѣлима.

Теглена въ противоположни насоки, оформяването на неговата цѣлостна личностъ се превръща въ празенъ опитъ.

Въ това отношение следната американска фабула има дълбоко значение:

Въ една градина останало едно неразработено мѣсто. Съпругътъ за да направи сюрпризъ

Дѣлчо Дѣлчевъ.

Писма отъ село до града.

ПИСМО ВТОРО

Драги бай Димо, въ последното си писмо ти обещахъ да се повърна на въпроса за комунизма въ селата. Днесъ изпълнявамъ обещанието си.

Тия дни единъ приятелъ ми съобщилъ, че щуротията на нѣкои е започнала отново: подъ влиянието на чужди хора, съ приказки по кафенетата, съ лъжи и заблуди акълътъ на мнозина се е отплѣсналъ до тамъ, че започнали да се питатъ: нѣма ли опасностъ въ единъ критически моментъ за народа ни, да станатъ работи, които да ни повредятъ. Откро-

на жена си, скришомъ го посѣлъ съ соя. А съпругата, като мислила, че мѣстото е свободно, съ сжщата целъ скришомъ го посѣла съ леща. По-късно, всѣки по отдѣлно посещавалъ мѣстото за да изплѣви буренитѣ. Жената мислила, че соята е нѣкакъвъ вреденъ буренъ, затова я изтрѣгвала; сжщото мислѣлъ и вършилъ и мъжътъ съ лещата. Въ края на краищата и двамата останали твърде изненадани и разочаровани, че мѣстото останало праздно и безплодно.

Сжщото това се случва и въ душата на детето, когато възпитателитѣ сѣятъ различни и противоречиви учения.

Искреното сътрудничество между учителитѣ-възпитатели, следователно, е повелителенъ дългъ къмъ учащата се младежъ.

Тѣхнитѣ души трѣбва да се почувствуватъ укрепени отъ една система отъ интелектуални и морални знания, които да бждатъ единни и хармонични и въ които да нѣма противоречия, а въ всичко и за всичко да се намира достатъчно обяснение и логика.

Ако единъ учителъ шие, а другия пори — усилията и на двамата ще отидатъ всуе и тѣхното дѣло ще се уподоби на митологичното платно на Пенелопа, която каквото изтъкавала въ една частъ, въ следния го разнищвала.

Ето защо, гласътъ на родната църква и отечеството изисква отъ възпитателнитѣ фактори трудъ въ искрено сътрудничество, за да се създадатъ чрезъ тѣхнитѣ усилия и чрезъ училището възторжени и истински млади българи, съ души и сърдца изпълнени съ любовъ къмъ родината.

Вѣрни и честни строители на духовната и материална култура на нашия народъ!

Честита Ви новата 1941/1942 учебна година.

вено ти казвамъ, такава опасностъ нѣма. И не може да има. Най-напредъ да не слушаме какво се приказва по къшетата, а само това което, всѣки има смѣлостта да говори открито, публично. Видите ли нѣкои въ село да шушнатъ отъ ухо на ухо да знайте, че това сж клюки, мръсотии, отправени къмъ властта или отдѣлни хора, които имъ сж неприятни. Но трѣбва да ти призная, бае Димо, и вие въ селото много довърчиви хора, каквото ви кажатъ вѣрватъ, и не само вѣрватъ, ами и преувеличаватъ — мнѣчето правите на слонъ. Знаете ли кои най-много разпространяватъ слуховѣтъ за що-било и не-било? Това сж на първо мѣсто лентиятъ, бездѣлницитѣ, хора, които нѣматъ работа, хора, които чакатъ власт. Ама каква ще бжде тая власт, споредъ тѣхъ не е важно, властъ да е и туй то! Всички народи съ слаба култура, съ недоразвито стопанство, съ една дума беднитѣ народи, налитатъ на кражба. Като ви говоря за този инстинкъ у хората, които търсятъ размѣщане на водата, идатъ ми на умъ два случая: единиятъ станалъ отдавна, другиятъ напоследъкъ.

Вие помните въ село, че, като загубихме войната презъ 1918 г., подигна се вълна отъ негодувание срещу ония, които водиха войната и срещу партиитѣ. Започна едно движение, което събра около себе си, не мждритѣ стари хора, а момчетитѣ. Създаде се комунистическо движение. Само водачитѣ му бѣха дърти комуняги, всички други, въ градове и села, които се въртѣха около тѣхъ, бѣха млади момчета отъ 14 до 18 години, рѣдко надъ двадесетъ години. Тѣзи млади хора започнаха борба, започнаха да се въоръжаватъ; само едно не имъ бѣше ясно: къде трѣбва да отправятъ удара. Тѣ знаеха, че е нужно да се промѣни нѣщо, но какъ ще стане промѣната — това не имъ бѣше ясно. И си спомнямъ какво стана единъ денъ въ градъ Дупница. Трѣбва да ви кажа, че по онова време въ всѣки градъ въ България имаше по единъ, а нѣкъде по двама и по трима адвокати, водачи на комунистѣ. Така е, адвокати, — нѣмаше нито единъ водачъ работници! Единъ денъ комунистѣ въ Дупница дигнаха бунтъ срещу властта. Сега да видите какво стана. Въмѣсто да изколятъ „буржуазията“ въ Дупница, вмѣсто да накажатъ първенцитѣ на старитѣ партии и, като запѣятъ „интернационала“, да дигнатъ червеното знаме надъ общината, тия мамини синове, момчетитѣ, нарамватъ чувалитѣ и отъ дюкянъ на дюкянъ, отъ къща на къща, та де бре, де бре, обиратъ чаршията и пляккостватъ стокитѣ по всички малки и голѣми дюкяни. Още сжщия денъ властта взима връхъ надъ метежа и като хвана виновницитѣ, какво намира? Въ всѣка къща на комунистѣ пълни човали съ крадени вещи. Това не сж басни — отъ тогава не сж изминали сто години, всѣки може да отиде въ Дупница и провѣри съ

още по-големи подробности това, което ви съобщавамъ. Е, бай Димо, попитай вашитѣ комунисти въ село, кое е най-скритото желание въ тѣхъ: да дойде правдата на тоя свѣтъ или кой каквото може да открадне отъ чуждото и да остане кяръ въ името на новото царство? Ами тия хора нали, ужъ, ги възпитаватъ въ началата на социалната справедливостъ, нали имъ държатъ речи, пишатъ имъ брошурки, явни и тайни, да ги учатъ, че собствеността е кражба, че капиталътъ е създаденъ отъ ограбване на чуждъ трудъ, че, съ една дума, кражбата е нѣщо осъдително? Тогава защо я вършатъ още въ първия день, когато имъ се удаде случай? На този въпросъ тѣ нѣма да ти отговорятъ, азъ ще направя това. Когато едно селско мом-

че отвикне отъ трудъ, когато околото му е обрнато все къмъ града, кждето има удоволствия, много ядене и пиене, когато или е изляло, или баща му не му дава да изяде събраното съ мжка и трудъ малко богатство, то се записва въ комунистическата партия. За идея ли?—Праздната приказка. За готованство, за това, че ще има да се граби отъ имотнитѣ.

Е, добре, бае Димо, хора, които говорятъ за идеали, за новъ свѣтъ, за ново управление, за правда и справедливостъ, а въ сжщностъ сж хайдутяги, презирайте ги и бѣгайте отъ тѣхъ.

Много здраве на всички отъ селото, които ме обичатъ и тачатъ.

(Следва трето писмо).

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 12).

Православенъ Повтарямъ да ви кажа, че нѣма предметъ и украшение въ Св. наши храмове, които да не символизируютъ или припомнятъ нѣщо отъ Библията и евангелскитѣ епизоди. Християнскитѣ мистицизмъ и молитва, култъ и ритуалъ въ църквата ни и службитѣ ни сж нанизъ отъ сжпни библейски спомени.

Протестантинъ Това отчасти схва-нахъ. Интересъ голѣмъ събудихте въ мене, но се интересувамъ отъ още много нѣща. Произходътъ, историята и значението на тѣзи нѣща не е безъ значение. Напримѣръ, бждете тѣй добри да ми обясните, защо винаги евангелиститѣ Матей, Марко, Лука и Иоанъ се рисуватъ съ орелъ, биче съ рога, лъвъ или човѣкъ до тѣхъ.

Православенъ Бързамъ да ви допълня. Орелъ, теле съ рога, лъвъ и човѣкъ вие ще видите нарисувани и въ други символични образи и картини по църковнитѣ стени и книги. Сега слушайте обяснението имъ!

Отворете Библията и намѣрете книгата на грѣмогласния ясновидецъ и пророкъ Иезекилъ — глава I. Разгърнете и евангелието на края книга-тата на ап. Иоана — Откровение (Апокалипсисъ), глава, 4 стихове 4—8. Четемъ, че пророкътъ и апостоли-тѣ имали видения; видѣли ангелитѣ, що заобикаляли Божия престолъ и пѣли „победната пѣсенъ“, . . . поюще, вопиюще, звивающе и глаголюще... святъ, святъ, святъ Господь Саваотъ исполнь небо и земля Слави Твоея. . . осанна въ вишнихъ. . . Видѣли тѣзи ангели около Божия престолъ, видѣли ги съ лице като на орелъ, на теле съ рога, на лъвъ и на човѣкъ. Ето основанието ни да изографираме евангелиститѣ всѣкой съ своето живо-отно—ангелъ вдѣхновителъ на писанието му. Евангелистъ Иоанъ хвърчи въ писанието си като орела. Той разсждава, той философствува. Евангелистъ Лука, суровъ реалистъ въ писанието си — съ спокойното теле. Евангелистъ Марко, силенъ като лъвъ—съ лъва. Евангелистъ Матей съ човѣка. Тѣзи ангели ще пѣятъ презъ вѣковетѣ, ще пѣятъ тази пѣсенъ „Осанна“ на Бога, която пѣсенъ сж пѣли еврейскитѣ деца при тържественото влизане на Исуса Христа — Небесниятъ царъ въ Иерусалимъ. А ти знаешъ що значи еврейската дума „Осанна“... значи „Спасение“. Ето защо при Евангелиститѣ и другите стоятъ ангелитѣ съ крила и животински образи, защото тѣ, евангелиститѣ, благовестуватъ чрезъ своето боговдѣхнове-но перо спасението — Христа Спасителя.

Протестантинъ. Радва ме това ваше спасително обяснение. Все по-ясно ми става много нѣщо. . . Горещо желая да си уясня всичко и трѣгна по пѣтя на спасението.

Православенъ Че какво ти прѣчи да се отречешъ отъ протестантството и станешъ ученикъ на правото сла-

вяне Бога — да станешъ правосла-венъ. Катехизирането ти ще продължи до края на живота ти... ще четешъ, ще се учишъ, ще провѣр-вашъ св. Писание и пр., ще станешъ плѣтно духовно образованъ и изработишъ заслужено своето спасение.

Протестантинъ Вие ме въвеждате въ сериозенъ размисълъ. Нима е възможно да се покрѣстъ? Толкова малко зная отъ православното вѣроизповедание!.. Мога ли да стана православенъ?.. Ще трѣбва да се крѣстъ отново!

Православенъ Не, не, никакво ново крѣщение. Ти си крѣстенъ веднажъ. Крѣщението въ името на Отца и Сина и Св. Духа не се по-втаря. Ти само ще бждешъ миро-помазанъ и огласенъ (подготвенъ) Новоприетиятъ членъ се само миропомазва. Миропомазване вие про-тестантитѣ нѣмате. Какво е това тайнство, което вие нѣмате и не знаете, ще изучишъ много скоро. Сега само ще бждешъ миропома-занъ съ св. Миро.

Протестантинъ А какво е това „Църковно Св. Миро“?

Православенъ Св. Миро, което се употребява при св. Тайнство на-редъ съ специалнитѣ молитви, то се отличава отъ св. Елей, съ който се помазватъ болнитѣ при друго едно тайнство — Елеосвещение, тѣй сжщо и отъ простото масло елей, което се благославя при петохлѣ-бието на празничнитѣ служби. И това ще научите въ близко бждеще.

Протестантинъ Охъ, охъ, за кол-ко много нѣща заговорватъ и за-гатватъ, които азъ не зная: св. Ми-ро, св. елей, Елеосвещение, простъ елей, петохлѣбие, празнични служ-би и др.

Православенъ Нищо, нищо, всич-ко ще научишъ постепено. Сега да ти разправа за св. Миро. Про-рокъ Мойсей, спомняшъ си, по за-повѣдъ Божия, първи е излѣлъ та-кова Миро на главата на своя братъ Аарона, посветявайки го въ санъ израилски първосвещеникъ. Пророкъ Самуилъ е извършилъ сжщото нѣщо надъ Саула и Дави-да, помазвайки ги за царе. . . Сли-залъ е Духъ Божий надъ тѣхъ. . . Тѣй и ние чрезъ помазването при крѣщението съ св. Миро получава-ме печатътъ на св. Духъ. Това—св. Миро — се е употребявало всѣкога при особенитѣ тържествени вѣнча-вания и коронясвания на християн-скитѣ царе, при освещаването на църкви, престолитѣ имъ, антимин-ситѣ и др.

Протестантинъ Но какво нѣщо е това св. Миро, откъде се взема, какъ се приготвя?

Православенъ Да, да ти разкажа това. То се приготвя отъ духовнитѣ глави на св. православни самостоя-телни църкви. Патриарситѣ вършатъ това. Ето какъ. Отъ сръбдопостната крѣстопоклонна великопостна не-дѣля се почва приготвянето и под-готовката на нуждитѣ за това

Petronius.

Защо се обръщаме на изтокъ когато се молимъ.

(Отговоръ на г-нъ Р. Ш.)

Още въ първитѣ дни отъ живота на св. църква, св. Апостоли и св. Отци сж опредѣлили, когато хисти-янина се отказва отъ дявола и прие-ма св. Крѣщение да се обръща съ лицето си къмъ западъ и да се от-рече отъ него, като изрече трикрат-но опредѣлената отъ св. църква формула.

А когато се съчетава съ Христа, християнитѣ трѣбва да се обръща къмъ изтокъ, да се съедини съ Слън-цето на Правдата и да Му се по-клони.

Изтока, сжгравъ голѣма роля въ историята на древни народи, като символъ на свѣтлината, радо-стѣта и надеждата въ вѣрата имъ. И ако проследимъ историята на тия стари народи, ние ще се доберемъ до една обща легенда за „древния Едемъ“ — изтока, взаимствувана отъ библейското учение за сътворение-то на вселената, кждето за пръвъ пѣтъ е билъ заселенъ човѣкътъ и отъ кждето започва неговото битие тукъ на земята. Въ този „изтокъ“, човѣкътъ е изживѣлъ най-щастли-витѣ си и благатни дни до она день, въ който е билъ прокълнатъ и про-куденъ отъ Бога по всички краища на земята, поради неговата гордостъ и стремежа му да достигне Бога, като се опиталъ да построи вави-лонската кула. Ето защо, въ края на тази легенда се протака една тѣжа по този изгубенъ изтокъ, който е билъ рая за човѣка—тукъ на земята.

Изтока е игралъ голѣма роля и въ нашата православна църква и си има своето особено значение.

Всѣки новъ Божий день се явява съ изгрѣва на слънцето отъ изтокъ. Зорницата, която радва всѣки чо-вѣкъ—се явява на изтокъ. Пукването на зората, съ нейната вълшебна кра-сота, е възпѣта отъ всички поети на всички народи. Изгрѣва на слънце-то, което носи съ себе си свѣтлина, топлина и радостъ на всичко живо по земята—показва своето величие отъ изтокъ. Това слънце произпѣлаа души-тѣ ни съ радостъ, прогонва отъ сърдцата ни чернитѣ и тѣжни мисли и разсѣйва мрачното настроение, което ни е гнетило презъ нощта.

Който не е наблюдавалъ отъ брѣга на морето или отъ върха на плани-ната изгрѣва на животворящото

св. Миро: чисти масла, вино, бла-говонни треви, ароматични мирисми и др. — всичко що е нужно за варенето на Мирото. Въ първия день на страстната седмица се съ-биратъ всички духовни лица въ катедралния патриаршески храмъ, гдето сж наслагани чисти сребърни котли и съдове. Владиката-патри-архъ, следъ молитва и благославяне приготвенитѣ материали — водата, котлитѣ, маслата, виното, запале-нитѣ вжглища и пр. — си отива, а свещеницитѣ непрекъснато три дни — деня и нощъ — варятъ този съставъ, като постоянно, безъ пре-късване, подредъ четатъ евангелията. Въ великата сръда насипватъ аро-матичнитѣ благоуханни мирисми и почватъ да разливатъ въ сръда ве-черьта тази слабо сгжстена маса въ 12-тѣхъ съдове, споредъ числото на 12-тѣхъ апостоли. Самото освеща-ване става отъ Бога на следния день — велики четвъртъкъ. Патри-архътъ, много епископи и свеще-ници служатъ него день тържестве-но дългата Св. Василева литургия. Въ време на голѣмия преносъ — моментъ много важенъ, когато са-митѣ небесни сили — ангелитѣ слу-жатъ, 12-тѣ съдове се пренасятъ отъ жертвеника въ олтаря, презъ севернитѣ врата и църквата, заедно съ св. Дарове на престола. Слагатъ се отгоре и странитѣ. Отварятъ се капаци-тѣ имъ и става освещаването отъ патриарха, наедно съ св. При-частие. Духъ Свети слиза едновре-менно и надъ мирото, както и надъ хлѣба и виното. . . и всички тѣ ставатъ святи — св. Причастие и св. Миро.

(следва)

слънце, само той нѣма представа каква духовна наслада, красота и величие открива то за човѣка.

Ето какъ Псалмопѣвецътъ възпѣ-ва събуджането на деня: „Ти прос-тирашъ тѣматата и става нощъ; презъ нея ходятъ всички горски звѣрове; лъвоветѣ викатъ за плячка и искатъ отъ Бога храна за себе си. Изгрѣва слънцето и тѣ се събиратъ и лѣгатъ по своитѣ леговица. Човѣкътъ отива по дѣлата си и по своята работа до вечерьта!“

Дивитѣ народи сж изпитвали така-ва радостъ при изгрѣва на слънцето, че сж му принасяли дори и жертви. Изгрѣватъ на слънцето радва човѣ-ка, а залзѣтъ му навѣва тѣжа. Въ Библията сръщаме много сравнения на изгрѣва и залзѣ на слънцето: изгрѣва се уподобява съ свѣтлината, красотата, доброто, битието и пр., а залзѣ — съ тъмнината, скръбта, мрака, унищожението и пр.

Християнството не е принасяло жер-тви на слънцето, а го е възвеличи-ло духовно и символично. Самъ Спа-сительтъ дава голѣмо значение на изгрѣва на слънцето, като казва: „Казвамъ ви: мнозина ще дойдатъ отъ изтокъ и западъ и ще насѣдатъ на трапезата на Авраама, Исака и Якова въ царството небесно“...

Презъ време на каквато и да е молитва, свещенослужителтъ на Христовата църква се обръща къмъ изтокъ. Сжщото трѣбва да вършатъ и християнитѣ, защото изгрѣва на слънцето — изтока, е билъ винаги символъ на естествената и духовна свѣтлина, както и на Христовата свѣтлина, която просвѣщава всички.

Въ литургията на св. Марко, дя-кона приканва богомолцитѣ да се об-ръщатъ съ лицата си къмъ изтокъ. А св. Климентъ Александрийски казва: „Ние си обръщаме лицата къмъ из-токъ, защото изгрѣва е образа на деня, който се ражда и защото от-тамъ изхожда свѣтлината и позна-нието на истината, която разпрѣсва тъмнината. Сжщото поддържа и бла-жениий Тертулианъ, като подчертава: „... затова ние се обръщаме къмъ изтокъ, когато се молимъ“. Св. цър-ковни отци и всички голѣми источ-ни писатели потвърждаватъ, че ние се молимъ обрнати на изтокъ, за-щото тамъ се е намиралъ рая, пър-вото отечество на човѣка, отъ което сме лишени по вина на нашитѣ пра-отци. Но християнитѣ се надѣва, че пакъ тамъ ще се върне чрезъ втория Адамъ — нашиятъ Спасителъ Исуса Христа.

Св. Атанасий Велики ни напомня постановленията на св. Апостоли: „Нека чуятъ и добре да разбератъ християнитѣ това, което сж ни по-ржчали св. Апостоли. Когато сме въ църква, да се молимъ обрнати на изтокъ, защото ние гледаме къмъ рая, отъ кждето сме излѣзли и кж-дето ще се върнемъ т. е. къмъ ста-рото наше отечество и страна!“

Най-великитѣ отци на св. църква —св. Василий Велики и Иванъ Зла-тоустъ казватъ, „че ние се молимъ обрнати къмъ изтокъ, защото от-тамъ идва свѣтлината и доброто, а отъ запада идва тъмнината и злото“. Лактанций казва: „Изтока е по-бли-зо до Бога, защото самия изтокъ е кладенеца на свѣтлината и свѣтил-ника на свѣта и защото той ни на-правлява къмъ вѣчния животъ. А запада води къмъ тъмнината, мрака и разрушението“.

Други църковни писатели ни учатъ да се обръщаме къмъ изтокъ, зашто тамъ се роди, живѣ и възкрѣсна Богочовѣкътъ Христосъ, Който пакъ оттамъ ще дойде за да сжди живи-тѣ и мъртвитѣ и на Когото царство-то не ще има край.

Изхождайки отъ тия и още отъ много други съображения, св. църк-ва строи храмоветѣ обрнати съ олтаритѣ къмъ изтокъ и поставя св. икони предъ очитѣ ни така—шото гледайки на тѣхъ, да си спомняме за страданията, мжитѣ и подвижитѣ на тѣзи мжченици и да имъ подра-жаваме въ живота си.

Ив. Казъловъ.

Паметници на духа.

Епохата на сръдновъковнието се характеризира съ най-усилено и повсеместно строене на църкви и манастири въ Европа. Императори и царе, разни високопоставени и знатни личности и такива от богатите и привилегировани класи, сж се надпреварвали въ подобно достойно богоугодничество. Това сж велики и въковъчни паметници на рѣдкия идеализъм, високи нравствени добродетели и широк полетъ на духа на онѣзи поколѣния отъ времената на романтизма и класицизма, които създадоха условията на културния напредѣкъ на човѣчеството.

Тази епоха е дала своя отпечатѣкъ въ нашата страна.

Самъ св. Царь Борисъ I, веднага следъ покрѣстването на българитѣ (865 г.), приемайки монашество, се оттеглилъ въ манастиря Патлейна (св. Пантелеймонъ), построенъ край древната негова столица Преславъ. Днесъ, колкото по-дълбоко слиза въ плесенясалитѣ анали на старата наша история, толкова по-силно ни обзема чувството на преклонение, гордостъ и опиянение отъ нейното величие и красота. Наредъ съ това, обаче, въ душата ни нахлува дълбока покрѣса, че много отъ най-свѣтлиѣ страници на историята ни продължава да тънатъ въ праха на забвението, вмѣсто да бждатъ изчистени най-внимателно отъ него и посочени на сегашнитѣ ни и идни поколѣния като рѣководни факли въ иззнения имъ път.

А, безспорно е, че една отъ тѣзи най-забележителни страници съставлява епохата на св. Царь Бориса I, чужезарния блѣсъкъ на която и сега още стои заритъ подъ развалинитѣ на древния Преславъ и Патлейна. Едва следъ възглавяването на Варненско-Преславската митрополитска катедрa отъ Негово Високопреосвѣщенство митрополита Иосифа, последния оценявайки огромното историческо и национално значение на тѣзи светини, се е нагърбилъ съ мѣката, но високоблагородна задача да възстанови манастира на св. Царь Бориса I въ Патлейна, съ твърдото и непоколебимо убеждение, че той може и трѣбва да бжде единъ истински Иерусалимъ на българитѣ.

Защото тамъ тѣ получилихъ своето християнско кръщение, съ което се извърши цѣлата културна и политическа революция въ тѣхния животъ.

Класическия примѣръ на царьтѣ-святители, съ ослѣпяването на собствения си синъ и замѣстникъ на престола—Владимира, заради измѣна на новата вѣра, е неповторимъ въ никоя човѣшка история. Тамъ св. Царь Борисъ I е работилъ, заедно съ св. Климента, св. Наума и св. Ангелария, славни ученици на св. св. Кирила и Методия, за създаването на първата славяно-българска школа. Тамъ, всрѣдъ тишината и мистичната самота на Патлейна, той е извършилъ своя свѣтълъ жизненъ път. Тамъ е билъ и погребанъ.

Неговата свещенна сѣнка и сега витае надъ тѣзи напустнати, но скжпи обиталища. Тя иска да ни поведе наново по широкия камененъ път, легналъ въ дѣното на два склона, обрасли съ диви кестени, и следъ красиви извивки да ни отведе до една поляна, заобиколена съ високи хълмове. Каменна ограда опасва като блѣлъ герданъ потъналитѣ въ тишина сгради. Въ дѣсно се издига висока кула, а надъ нея, на изкуствена тераса, спокойно лежи църквица. Покачете се, съ запалена вошеница въ ржце по нѣколкото стжпала и колѣничете съ смирение и страхопочитание предъ скжпите гробове, въ единъ отъ които почиватъ тлѣнитѣ останки на св. Царь Бориса I. Вслушайте се внимателно, и ще чуете пакъ яснитѣ срички на децата, учащи се да пишатъ и четатъ на въсѣчни плочи. Вгледайте се въ сѣнката всрѣдъ стаята предъ тѣхъ и ще видите строгиятъ и ученъ Иоанъ Екзархъ, вдълбоченъ въ Аристотеля. По-нататкъ, въ други килии, изкусни монаси и златари подшиватъ тежки книги въ метални корици. Въ една стая пакъ живописци приготвяватъ цвѣтни стѣкла или рисуватъ образи на светии...

И ето, че тѣзи наши красиви миражки и сладки блѣнове сж на пътъ да станатъ жива и радостна действителност. Това ще бжде единствената и най-достойна награда за непрестаннитѣ трудове и грижи на Негово Високопреосвѣщенство и примѣрна отплата за жертвитѣ на боголюбивия и благочестивъ български народъ, къмъ великото дѣло и свѣтло-сияйна паметъ на приснопаметния нашъ св. Царь Борисъ I. Дано неговия паметникъ се осжществи и пребжде во вѣки вѣковъ.

Въ свободна Добрудна.

Развързанъ поясъ сякашъ сж талигитѣ провлѣчени презъ жълтитѣ жита — отгоре трепкатъ, трепкатъ чучулигитѣ и славятъ съ нѣжни химни любовта.

И азъ вървя заслушанъ жадно въ пѣснитѣ: на птички, на кавали и коли. Най-после дойде день предъ менъ да блесните о, родни добруджански красоти!

Като надгробна плоча бѣ ми мжката, що въ болка ме притискаше за васъ — тѣй скрѣбни бѣха днитѣ презъ разлжката и безконеченъ — всѣки чаканъ часъ...

Сега минавамъ радостенъ презъ нивитѣ и веселъ глѣчъ и пѣсни чувамъ въ тѣхъ! Кипи ти, моя млада кръвъ, въвъ жилитѣ! Сърдце, кжпи се въ слънчевиятъ смѣхъ!

Константинъ Гиндевъ.

П. Г. Зяпковъ

Вѣчно живиятъ Караджа.

Младъ загина Караджата за народни свободи и правдини.

Младъ загина той като мнозина други народни бунтовници, защото винаги младостта е обречена само-жертва предъ олтаря на родината.

Въ сжщностъ преди 73 години загина неговото младо и здрава тѣло, но не загина неговиятъ героиченъ и безсмъртенъ духъ. А духътъ е всичко, тѣлото е нищо. Материята е само стѣлба къмъ Всичкото. Затова

духовната смъртъ е най-страхотното небитие; физическата смъртъ е само привидно небитие.

Духовната смъртъ нѣма власт надъ голѣмитѣ синове на народа и човѣчеството, затова Стефанъ Караджа е живъ и днесъ.

Той е живъ, защото отъ неговото бунтовническо дѣло се хранѣха души на българскитѣ бунтовници, които дойдоха следъ него.

Той е живъ и днесъ, защото отъ неговитѣ слова и дѣла, короновани отъ неговата героична смъртъ, се хранятъ души на днешнитѣ български деца.

Той ще е живъ и утре и навѣки, защото вѣчни сж чиститѣ и могжщи трепети на народната душа, отъ които се е родилъ нейниятъ белязанъ синъ, и отъ които се е изтъкало цѣлото негово земно битие.

Той е живъ навѣки, защото вѣчни сж народната любовъ и признателностъ къмъ всички синове на свѣтлината и живота.

Да, присжтствието на Караджата винаги ще се чувства между насъ, защото, подобно на Ботйовитѣ балкански самодиви и ние винаги ще търсимъ неговия духъ.

Търсимъ животворящия духъ на Караджата, за да бждемъ съ него и чрезъ него вѣчно живи българи.

(Изъ специалния брой, посвѣтенъ на Стефанъ Караджа.)

Протоиерей П. Икономовъ.

Сжщността и значението на парастаса.

Самата дума „парастасъ“ е отъ грѣцки произходъ (отъ паристими) и преведена на български означава да се притежемъ на помощъ.

Следователно, парастаса е чинодѣяние, молитва за посрѣдничество отъ страна на живитѣ за тѣхнитѣ мили и незабравими покойници.

Живитѣ присжтствуватъ на св. Литургия, донасятъ коливо въ църква, заставатъ чинно, благоговейно и молитвено предъ Бога, взематъ молитвено участие въ безкрѣвната жертва, която свещенослужителтъ принася за опрошаване грѣховетѣ на починалитѣ.

Въ нашата църковна терминология се среща още и думата „панихида“ съ сжщия смисълъ и съдържание.

Трѣбва, обаче, да направимъ разлика между тия две думи. „Панихида“ е сжщо грѣцка дума и означава: всенощна божествена служба, т. е. вечерни ре-

лигиозни служби, които сж се извършвали ношно време, особено срещу голѣмитѣ празници.

По-късно, обаче, къмъ тия молитви се прибавили и молитви за поменъ на покойницитѣ, които доминирали надъ останалитѣ молитви, поради което въ последствие въ църквата останало само названието панихида, съ значението — чинъ, редъ за молитва на покойницитѣ, която сега се извършва презъ деня.

Следователно, подъ думата парастасъ, днесъ ние трѣбва да разбираме самия поменъ за покойницитѣ или самитѣ молитви, които се четатъ въ паметъ на умрѣлитѣ; а панихида е типика или реда, по който става този поменъ. И тѣй, парастаса е съдържанието, молитвитѣ на службата, а панихидата е формата, редътъ, по който става тази служба.

Въ църквата срещае още и думата „сарандаръ“ или „сжрандаръ“. Тая дума е грѣцка и

произхожда отъ думата саранта, съкратена форма отъ тесараконта, което на български ще рече четиридесетница.

Следователно, сарандата не е нищо друго, освенъ да се помене името на покойника въ продължение на четиридесет дни — въ проскомидията и св. Литургия, презъ това време, когато душата на починалия християнинъ е подложена на редъ изпитания, както гласи учението на св. църква.

Но тази молитва нѣма нищо общо съ специалнитѣ молитви на парастаса, които се четатъ на четиридесетия день.

Чрезъ парастаса, ние живитѣ свидетелствуваме, че не сме забравили нашитѣ мили покойници, че винаги си спомняме за тѣхъ и непрестанно ще молимъ Бога, што неговата милость, правда и любовъ да бжде снизходително проявена къмъ тѣхъ.

Св. църква ни учи, че ние живитѣ, заедно съ покойницитѣ, съставляваме едно семейство. Всички образуваме едно тѣло, чиято глава е самъ Христосъ. И както членовѣтъ на тѣлото не могатъ да сжществуватъ раздѣлени едно отъ друго, така сжщо и живитѣ трѣбва да бж-

датъ въ непрекъснатата връзка съ покойницитѣ и чрезъ молитви да изпросватъ отъ Бога прошка за грѣховетѣ имъ, удостоявайки ги съ вѣченъ и блаженъ животъ.

II.

Кжде намираме догматичното основание на парастаса.

Това учение на православната църква среща твърде много мжчнотии отъ страна на ония, които сж далечъ отъ нея и особено отъ страна на невѣрующитѣ.

На всички тѣзи противници на вѣрата и на църковнитѣ постановления ние трѣбва да докажемъ, че парастаса не е едно изобретение на църквата, а е едно догматично постановление отъ божественъ произходъ, което св. църква има оице отъ основаването си.

За потвърждение на горното, въ следующитѣ статии ще разгледаме следнитѣ въпроси:

1. Какво ни учи Вехтиятъ заветъ въ това отношение?

2. Защо Новиятъ заветъ ни препоржчва да се молимъ единъ за други?

3. Какъ гледа св. Църква на молитвата на живитѣ за тѣхнитѣ мили покойници?

4. Какво е учението на Спа-

сителя, на Неговите св. Апостоли, на св. Отци и св. Предание за връзката между живит и мъртвит?

5. И най-после какво ни учи здравият човешки разум по този въпрос?

Вънх от това, ще прибавим и нъколко думи за ползата от параклиса за успокоение душит на нашит покойници; ще споменем нъщо за митарствата, които играят такава голъма роля въ съзнанието на народа; и на края ще дадем нъколко литургически упътвания — какъ тръбва да се извършва самия парастасъ.

Очаквайте въ идния брой:

Свидетелства отъ Вехтия заветъ за молитвата ни за покойниците.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

Бракоразводи въ Варненската и Преславска Епархия презъ 1940/41 сждебна година.

Както се знае, сждебната година у насъ съпада съ древноцърковния индиктъ; тя трае отъ септемврий до септемврий.

На 10 септемврий и тази година Варненският и Преславски Духовенъ Сждъ откри новата сждебна година съ водосветъ. Старшият членъ-съветникъ Свещеноикономъ Камбуровъ даде докладъ за дейността на сжда презъ изтеклата година. Разгледани били 330 дъла, отъ които 205—решени, 6—прекратени и 119 отложени. Решенит се подраздълъятъ тй: 130 бракоразводни, 26 духовни, 24 съпружески, 11 делегационни, 9 въззивни брачни и 5 частни производства. Отъ бракоразводнит дъла е даденъ разводъ по 95 дъла, по 20—брактъ е останалъ въ сила и 15 спадатъ въ графа „разни“ (онищожени и възстановени бракове и др.). По вина на мъжа е даденъ разводъ по 51 дъла, а по вина на жената по 44 дъла.

Причинитъ за бракоразводъ сж изредени въ 10 пункта на чл. 187 отъ Екз. уставъ.

За да си съставимъ по ясна представа за причинитъ на разрешенитъ бракоразводи, тръбва да се дадатъ кжси пояснения на тия десетъ пункта отъ чл. 187 на Екз. уставъ въз основа на които се иска разводъ.

Пунктъ 1 предвижда като причина за разводъ 4 годишно отсъствие на мъжа, който да бжде въ неизвестностъ, а сждо и съ известно мѣстожителство, но да не дава на съпругата си срдства за издръжка.

Пунктъ 2 дава разводъ когато едно отъ бракосъчетанитъ лица наруши светостта на брака чрезъ прелюбодеяние.

Пунктъ 3 предполага отчаяно пиянство и разсипничеството, безчовѣчно отнасяне и побой, заплашване съ убийство или мораленъ и физически тормозъ нанасянъ отъ едната страна въ брака срещу другата.

Пунктъ 4 гласи: „Брактъ се разторгва кога мъжътъ се обвини и докаже въ противестественно сближение съ жена си“.

Пунктъ 5 гласи: „Когато единъ отъ съпрузитъ стеснява религиозната свобода на православния си другаръ и го насилва да встъпи въ неговото изповѣдание“.

Пунктъ 6 предвижда за бракоразводна причина половата импотентностъ, освидетелствувана по медицински редъ.

По пунктъ 7 се иска разводъ, когато единъ отъ съпрузитъ изпадне въ лудостъ, епилепсия, идиотство или сифилисъ следъ брака и остане неизцѣренъ, въпрѣки всички възможни лѣчебни срдства.

Пунктъ 8 дава разводъ, когато единъ отъ съпрузитъ е осжденъ за кражба, мошеничество, разсление или убийство на тежко и позорно наказание.

Гръцки дъла

Пишатъ отъ с. Височанъ, драмско: Християнитъ гръци сж превърнали стария български храмъ въ оборъ. Болно става човѣку, когато влѣзе вътре въ замърсени Божии храмъ: купчини конски торъ, изгризени дървени стълбове, изпокъртени стени, врати и прозорци. . .

Ето до кжде може да стигне шовинизма! Шомъ не е гръцка, значи, не е християнска и тръбва да я обрнемъ въ оборъ. Кой на кого подражава? Болшевикитъ на гръцитъ или обратното?

Въ международнитъ християнски конференции гръцкитъ делегати божемъ се явяватъ като ултра православи. Тогава защо така сж се отнесли съ българскитъ православни храмове?

Защото тѣхнитъ шовинизъмъ ги е заслѣпилъ.

Сърбитъ поне открито си заявиха: всичко е сръбско. Исусъ Христосъ и той е сръбинъ. Съмнявали сж се само въ Бога, но...кой знае? Следъ години може би и Него ще посърбятъ. Гръцитъ не сж достигнали до тия предѣли въ шовинистическата си заблуда, но умразата имъ къмъ схизматичитъ българи, изглежда не е по-малка.

Боже, прости имъ, защото тѣ не знаятъ какво вършатъ!

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиепией е благоволилъ да назначи за Шуменски Архиепиейски Намѣстникъ—Негово Всеблагоевнство протопией Димитъръ Попвасилевъ.

Скромненъ, блаженъ и ревностенъ служителъ на Божия виноградъ, добъръ и духовитъ сказчикъ въ Епархията, новиятъ Архиепиейски намѣстникъ е надаренъ съ чудно хубаво перо и е известенъ въ нашия книжовенъ църковенъ животъ подъ псевдонима „попъ Дошо“.

Поради тия хубави добродетели отецъ Дошо е любимецъ не само на шуменското гражданство и на шуменската свещенческа колегия, но и на всички ни отъ Епархията.

Съсрадателенъ къмъ болкитъ на всички скърбѣщи и страждущи въ живота, отецъ Дошо справедливо е заслужилъ тази всеобща наша любовъ и симпатия.

Отъ многото негови писания, сказки и статии лъха неговата безпредѣлна обичъ къмъ българската земя, отъ красотитъ на която той умѣе да се възхищава. Той обича да възпѣва дивната хармония на Божието творение, като се радва съ детинска наивностъ на всѣкое Божие създание—дори и на трудолюбивата мравка.

Плавнененъ ораторъ и искренъ родолюбецъ, отецъ Дошо живѣе съ идеалитъ на своя народъ и много добре познава пѣтя, по който най-славно може да се служи на църква, родина и народъ.

И днесъ отъ висотата на своето служение, ние върваме, че отецъ Дошо отъ сърдце се радва, че и той ще може да даде своя скромненъ дѣлъ, въ смѣло подетата отъ нашия Архиепией просвѣтна, благотворителна и църковно-социална дейностъ.

На новия Архиепиейски намѣстникъ редакцията пожелава крепко здраве, библейска мъдростъ и евангелска кротостъ, за да бжде той крепъ.

Пунктъ 9 гласи: „когато единъ отъ съпрузитъ обвини другаря си предъ сжда въ прелюбодеяния, което не може да докаже“.

И най-после пунктъ 10 предвижда разводъ, когато жената безъ уважителни причини се отстрани отъ другаря си или го напжди и въ разстояние на 3 години, въпрѣки увещанията на духовната властъ, не се съгласи да живува съ него“.

Следва.

пкъ въ вѣрата, силенъ въ любовта, смѣлъ въ творчеството и самопожертввателенъ въ изпълнението на повѣрената му служба.

Дано плодоветъ на духа му „вѣрата, любовта, кротостта, смиренieto и въздържанието“—подсилятъ братолюбието между колегията му, да удвоятъ религиозния пламъкъ въ душитъ на християнското изпълнение и да оправдаятъ изказаното му отъ Негово Високопреосвещенство довърне за радостъ и утѣха на всички ни и доброто на народа и отечеството ни.

На 10. IX. 1941 г. Варненскиятъ Епархийски Духовенъ Съветъ откри съ подобающо тържество и водосветъ редовнитъ си заседания.

По случай 40 дни отъ смъртта на презвитера Мария Ив. Дочева съпруга на нашия заслужилъ църковникъ свещеноикономъ Иванъ Дочевъ, редакцията изказва своитъ съчувствия на отца Ивана и моли Бога да му даде сили за да може да понесе скръбта. Редакцията не съобща съевременно за скжпата загуба на отца Ивана и не помѣсти некрологъ, понеже вестникътъ бѣше въ ваканция. Богъ да прости покойната.

Варненскиятъ кметъ, г. инженеръ Янко Мустаковъ, е провъзгласенъ за почетенъ гражданинъ на градъ Скопие. Въ знакъ на признателностъ за неговата безукоризнена и високо национална работа всрѣдъ новосвободенитъ скопчани, общинската управа на гр. Скопие му е подарила единъ автомобилъ. Господинъ Мустаковъ го е подарилъ на Варненската община. За лишентъ пѣтя нашиятъ обичаенъ кметъ доказва своето безукоризнено и високо национално съзнание. Ние се гордѣемъ съ него и сърдечно го поздравяваме за този му жестъ.

Досегашниятъ началникъ на гарнизона г. генералъ отъ артилерията Г. Поповъ, който отива въ запаса на армията, е провъзгласенъ за почетенъ гражданинъ на гр. Варна. При напускане на нашия градъ, офицерството, общинската управа и търговската камара му устройха прощаленъ банкетъ.

Обръщаме просвѣтеното внимание на нашитъ читатели върху редакционната статия, които ще излѣзатъ последователно върху „Сжщността и значението на парастаса“, написани отъ нашия редакторъ по желанието на мнозина свещеници и християни, които сж имали добриятъ писменно да го помолятъ да стори това.

НАША ПОЩА.

Отговоръ на г. г. М. Д. и Е. Р.

Нѣмаше нужда да прибавите къмъ подписа си „убедени комунисти, но не болшевики“, защото отъ самото съдържание на писмото Ви се вижда какви сте.

Радвамъ се, че и вие, „убеденитъ комунисти“, се срамите отъ дѣлата и изстжпленията на болшевикитъ, които говорятъ и проповѣдватъ нѣкаква своего рода свобода, а не се стѣсняватъ да посѣгаватъ на свободата на личността и да се налагатъ на човѣшката съвѣст не съ аргументи и доказателства, а съ оржие и насилие.

Вашитъ заплахи не ме смущаватъ, нито хвалбитъ ви ме ласкаятъ. Отдавна съмъ прехвърлилъ възрастта, въ която тия нѣща можеха да играятъ нѣкаква роля въ живота ми.

Радвамъ се, че поне отчасти сме се разбрали, а именно, че политика не правимъ и че правимъ голъма разлика между руския народъ, къмъ когото всички българи питаемъ особени чувства на любовъ и признателностъ и сегашниятъ болшевикъ въ СССР, отъ който, както и вие признавате, се гнусите.

Да! И вие, и ние, и всички съвѣстни хора не може да не се гну-

симъ отъ досегашнитъ срдства, съ които болшевикитъ искаха да наложатъ своята идеология на цѣлия свѣтъ!

И ние, подобно на васъ, подържаме мисълта, че комунизма за да приеме гражданственостъ, ще трѣбва частъ по-скоро публично да се откаже отъ грубия болшевикъзмъ и неговитъ безчовѣчни методи. Но при днешнитъ обстоятелства, все пакъ считаме, че комунизма и болшевиизма сж двама крѣвни братя, две близнечета, които сж си лика и прилика. Защото и едниятъ и другитъ отричатъ духовнитъ ценности у човѣка и вмѣсто да убедятъ и привлѣкътъ хората съ своята идеология, тѣ си служатъ съ насилие и оржие.

Съгласете се, че досегашния адъ въ СССР никога не е очаровалъ, особено пъкъ нашето работничество, а най-вече нашитъ моряци, които често отиватъ тамъ и съ дни наблюдаватъ живота на трудящитъ се маси и когато се върнатъ въ своята родина, съ отвращение разправятъ за страшната мизерия и нищета на руския работникъ.

Народитъ, правителствата и личноститъ, които си служатъ съ оржието и динамита и които издигатъ насилието като култъ въ своето ржководство на маситъ, скоро се провалятъ и загиватъ.

Не е този пѣтя и начина да се прогони мрака и невежеството отъ душитъ на хората.

Наша православна църква, никогата въ вѣкове, не си е служила съ тия срдства. Съ вѣра, любовъ, кротостъ и смирение, добродетели чужди на закоравелитъ болшевишки сърдца, християнството е садѣло своето учение за братство, равенство и свобода между народинъ.

Болшевиизма срещна въ лицето на църквата обекта, които най-малко можеше да отговори на насилието съ насилие и затова я избра като своя първа жертва. И като ѝ обяви жестока война, болшевиизма пожела да покаже на свѣта, че е успѣлъ да регистрира поне единъ свой успѣхъ. Въпрѣки всичко, обаче, вие помнете едно, че образа на Всемирния учителъ ще си остане за вѣчни времена обвитъ въ небесноеияние и Божествена свѣтлина!

Христосъ е надеждата на народитъ, съвѣстта на човѣчеството, утѣхата на онеправданитъ, упованието на поробенитъ!

Но не забравяйте, че Той е и страшилището за убийцитъ и насилницитъ!

Откажете се отъ оржието като срдство за култивиране на човѣка, и елате при нозетъ на Голготския Стралецъ, който ще Ви научи съ смирение и кротостъ да служите на братята си.

Само тогава ще се почувствувате хора съ сърдце и идеали, силни въ любовта, смѣли въ творчеството, самопожертввателни въ изпълнение на дълга си!

Тогава Вие ще обикнете Бога и човѣка, ще се погнусите отъ пѣкленитъ внушения и дѣла на Сатаната, който вдъхновява тази шепа узурпатори и за първи пѣтъ въ живота си ще почувствувате по кой пѣтъ най-славно се служи на родина и народа си!

Християнството и комунизма сж две еднакви Божествени идеологии! Но християнството и болшевиизма—сж две противоположности въ живота!

Християнството е символъ на кротостта, смиренieto и самопожертвувателността на Божия синъ, а болшевиизма—струва ли да се говори—образа на най-голѣмата човѣшка жестокостъ, коравосърдечие и ненавистъ на единъ човѣшки синъ, който е оржие и символъ на Сатаната!

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ“

П. Зенгиновъ — Варна

Телефонъ 21-38